

Het gerucht
over Jo en Emma
dreigt waarheid
te worden...

roman

HEB JE

HET *al*

GEHOORD?

MERYL
WILSNER

Meryl Wilsner

Heb je het al gehoord?

Vertaling Erica Disco

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020543612
ISBN e-book 9789020543629
ISBN audiobook 9789020543636
NUR 340

© 2021 Nederlandse vertaling, Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Meryl Wilsner
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Something to Talk About*
door Jove Books, een imprint van Berkley Books, onderdeel van
Penguin Random House LLC.
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van New Leaf
Literary & Media en Sebes & Bisseling Literary Agency.

Vertaling Erica Disco, Vertaalvaardig
Omslagillustratie Vi-An Nguyen
Omslagontwerp Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.merylwilsner.com

Alle rechten voorbehouden. *All rights reserved.*

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Brooke,
door wie ik me meer waard voel dan
in woorden is uit te drukken

1

EMMA

Jo Jones in de running voor volgende Agent Silver-film, stond er in de headline op het scherm. Daaronder, in een ander lettertype, stond: *maar is dat wel terecht?*

Emma snoof toen ze voor de vijfde keer door het artikel heen scrolde. Het was niet haar gewoonte om de roddelrubrieken af te speuren naar berichten over haar baas, maar deze week had Jo een afspraak gehad met de productiemaatschappij achter de volgende *Agent Silver*-film. Als haar assistente wist Emma wel wat voor afspraken Jo had, maar meer ook niet. Ze was benieuwd hoe het was gegaan.

Dat werd in het artikel echter niet duidelijk. Jo beschikte over de juiste kwalificaties, maar werd kennelijk niet als een geschikte kandidaat gezien. Ze had geen ervaring met het schrijven van films en al helemaal niet met het actiegenre. Iedereen leek voor het gemak even te vergeten dat ze al vijf jaar uitvoerend producent was van een van de populairste dramaserieën op televisie. Oké, in *Innocents* kwamen geen explosies of vechtscènes voor – behalve dan die keer in seizoen twee – maar het was wél een goede serie. Kwaliteitstelevisie. Dat bleek wel uit de Emmy's die Jo had gewonnen.

Deze columnist nam daar echter geen genoegen mee. In plaats

van gewoon te zeggen dat hij er moeite mee had dat Jo een Amerikaanse van Chinese afkomst was, had hij een artikel volgeschreven met andere tegenargumenten: hij was bang dat de film te soft zou worden en op de een of andere manier niet dat typisch Amerikaanse zou hebben dat *Silver* eigen was. Emma ergerde zich kapot. Jo was hier verdorie geboren en getogen!

Ze was niet van plan om Jo over de column te vertellen. Hoewel het voor Jo misschien goed zou zijn om te weten wat mensen over haar zeiden, zou het haar onnodig afleiden en kwetsend zijn. Dus zou Emma er niets mee doen. Jo had wel belangrijkere dingen aan haar hoofd.

Toen ze Jo's hakken op de gang hoorde, sloot ze snel het tabblad in haar browser af. Daarna stond ze op en stopte haar lange haar achter haar oren. Tegen de tijd dat Jo de hoek om kwam, stond Emma haar al met koffie en een glimlach op te wachten.

'Dank je,' zei Jo, die de latte aannam zonder haar pas in te houden. Dat beloofde weinig goeds voor vandaag. Net als haar paardenstaart, die hoog en strak genoeg was om een strenge indruk te maken. 'Zeg al onze afspraken voor vanmiddag maar af.'

Emma hield op Jo's kapselkeuze te analyseren en griste haar tablet van het bureau. 'Komt voor elkaar, baas,' zei ze, terwijl ze Jo's agenda opende en achter haar aan het kantoor in liep. Het grootste deel van de middag was gereserveerd om te schrijven. Het enige wat er afgezegd moest worden, was een overleg met een productieassistent. 'Wat gaan we doen?'

'Jurken passen.'

Emma bleef voor Jo's bureau staan en keek haar aan. Verward hield ze haar hoofd schuin. 'Moet ik mee om jurken te passen?'

'Aangezien de jurk voor jou is...' Jo nam een slok van haar koffie. '... lijkt me dat wel handig.' Ze zette haar tas op het glazen blad van het bureau en bukte zich om haar laptop eruit te

pakken, waardoor haar lange zwarte paardenstaart vervaarlijk zwiepte.

‘Sorry?’

‘Je gaat zondag met me mee naar de SAG Awards.’ Jo ging achter haar bureau zitten. ‘Daar heb je een jurk voor nodig.’

Inmiddels was Emma het wel gewend dat haar werk vol verrassingen zat. In de negen maanden dat ze Jo’s assistente was, had ze te maken gehad met paparazzi en haatmails, nachtelijke opnames en fans die al dol op Jo waren sinds ze voor het eerst op televisie was verschenen, bijna dertig jaar geleden, toen ze dertien was. Het kwam ook wel vaker voor dat Emma met haar mee ging naar evenementen, maar normaal gesproken waren dat feestjes van de studio of voorvertoningen. Werkaangelegenheden. Niet de SAG Awards. ‘Mag ik mee naar de SAG Awards?’ vroeg ze met een hoog piepstemmetje.

Jo trok één wenkbrauw op. ‘Dat zei ik toch?’

Emma knikte. ‘Eh... waarom dan?’

‘Omdat ik het niet over die rotfilm wil hebben.’ Jo maakte een handgebaar, alsof het allemaal niet zoveel voorstelde.

Daar ging Emma’s plannetje om Jo af te leiden van de geruchten over *Agent Silver*.

Misschien was dit niet het moment om aan te dringen, maar Jo zei altijd dat ze niet bang moest zijn om vragen te stellen. ‘Hoe moet ik daar dan voor zorgen?’

‘Je kunt ingrijpen als iemand erover begint. Je bent mijn buffer.’

Juist, ja. Dat klonk redelijk. Ze had wel vaker als buffer voor Jo gefungeerd, alleen nooit op een prijsuitreiking met een rode loper en met een hoop beroemdheden erbij. Toch moest het maar, als dat nodig was om haar werk goed te kunnen doen.

Emma had drie jaar lang met plezier als productieassistente

op de afdeling Rekwisieten gewerkt, maar Jo's assistente zijn was veel leuker.

Oké, als assistente moest ze vaak koffie halen en Jo's kleren ophalen bij de stomerij, maar ze moest ook afspraken met belangrijke figuren uit de televisiewereld inplannen, problemen in de kiem smoren en mensen met grote ego's tevreden houden. Ze hielp Jo productieteams samen te stellen en moest precies weten hoe hun karakters in elkaar zaten, om te bepalen wie er goed met elkaar konden samenwerken. Ze had overal een vinger in de pap. Het enige waar ze niet bij betrokken was, was het schrijven van de scripts, en dat vond ze wel prima.

Ze vond het prettig om te weten hoe alles werkte. Inmiddels wist ze precies hoe de serie in elkaar stak. Vijf jaar geleden had ze er nog een puinhoop van gemaakt op de filmacademie, maar moest je haar nu eens zien.

Ze mocht met haar baas mee naar de SAG Awards.

Misschien was dit wel een stap vooruit in haar carrière. Een kans om te netwerken, om connecties op te doen die haar verder konden helpen wanneer ze haar vleugels wilde uitslaan. Ze had liever bij haar zus op de bank in pyjama naar de SAG Awards gekeken, maar ze ging gewoon met Jo mee. Het kwam wel goed.

‘Oké. Ik ga mee.’

Jo keek haar doordringend aan. ‘Je gaat me toch niet voor schut zetten door in katzwijn te vallen voor een of andere acteur, hè?’

‘Nee, mevrouw Jones,’ zei Emma meteen. ‘Natuurlijk niet.’

‘Zelfs niet als je Lucy Liu ziet?’

Aan de wenkbrauw die omhoogschoot zag Emma dat Jo haar plaagde. Normaal gesproken zou ze terugplagen, maar vanmorgen was ze niet scherp genoeg. ‘Zelfs dan niet.’

‘Mooi zo. We vertrekken om één uur om jurken te gaan pas-

sen.' Met die woorden klapte ze haar laptop open.

Dat was voor Emma het teken om te gaan, maar toch duurde het even voordat ze Jo's kantoor uit liep.

Dus. Ze ging naar de SAG Awards. Met Jo. Over twee dagen. Oké. Niks bijzonders.

Ze stuurde een mail naar de productieassistent om de afspraak af te zeggen, maar was in gedachten al bij de prijsuitreiking, bij het passen van de jurken. Snel stuurde ze haar zus een berichtje om te vragen of ze die avond langskwam. Ze had het vermoeden dat ze heel wat te vertellen zou hebben.

Daarna legde ze haar telefoon weg en ging aan het werk.

Jo loodste Emma vastberaden mee door de winkel, een boetiek waar alleen op afspraak werd gewerkt.

Toen Emma die ochtend aan de telefoon Jo's naam had laten vallen, had de winkel, die eerst de hele middag volgeboekt zat, opeens alle tijd van de wereld gehad. Ze hield haar blik op oneindig, om niet te laten merken dat ze zich hier niet op haar gemak voelde. Sommige van deze kleren kostten waarschijnlijk meer dan twee maanden huur.

Ze liep achter Jo aan naar een ruimte achterin. Er stonden drie spiegels opgesteld, met daarvoor een klein verhoginkje. Aan de zijkant stond een bank en aan de muur daartegenover hingen jurken aan hangertjes op verschillende hoogtes. Te midden van dat alles stond een lange zwarte vrouw met vlechtjes die ze boven op haar hoofd in een knot had gebonden. Ze grijnsde toen ze de twee andere vrouwen aan zag komen lopen.

'Jo Jones, wel heb je ooit,' zei ze, terwijl ze voorover boog om Jo op elke wang een zoen te geven.

'Victoria.' Jo glimlachte. 'Hoe gaat het met je? Hoe was de bruiloft?'

‘Geweldig. Helemaal perfect, zelfs het cadeau dat veel te duur was voor iemand die mijn zoon nog nooit ontmoet heeft.’

Jo knikte even.

‘Maar genoeg gekletst. Ik weet dat je met je gedachten al bij de kleren bent.’

Dat ontkende Jo niet. ‘Dit is Emma,’ zei ze.

Victoria schudde Emma de hand en bekeek haar van top tot teen. ‘Jo zei dat je een lange brunette was, maar daarmee heeft ze je echt tekortgedaan.’

‘Bedankt?’ Het kwam er vragend uit.

‘Willen jullie misschien iets drinken? Champagne? Wijn? Water?’

Emma was nog nooit in een kledingwinkel geweest waar je iets te drinken aangeboden kreeg en sloeg het aanbod af. Op haar beurt hield Jo de roestvrijstalen thermosbeker omhoog die ze overal mee naartoe sleepte. Omdat Emma die vaak moest bijvullen, wist ze dat er over het algemeen koffie of water in zat.

‘Oké, dan gaan we meteen verder met de jurken,’ zei Victoria. ‘Ik heb er al een paar klaar hangen, maar je mag ook gerust iets anders uitzoeken.’

Ze draaiden zich alle drie om naar de avondjurken aan de muur. Emma slikte. Zoiets chics had ze nog nooit gedragen. Er hing een zwarte jurk met een strak lijfje en een wijde prinsessenrok, een jurk in zeemeerminstijl die net zo felrood was als Jo’s lippenstift, een vanaf vlak onder de borsten uitwaaiende strapless jurk in de kleur van koffie verkeerd, en een witte, soepele jurk met op de zijkant enorme kleurrijke bloemen gedrukt.

Jo maakte een afkeurend geluidje. ‘Ik had nog zo gezegd...’ Ze maakte haar zin niet af. ‘V, die zwarte jurk heeft niet de stijl waar ik om vroeg.’

‘Hou het even gezellig, Jo. Laat dat meisje zelf kiezen.’ Victoria

draaide zich naar Emma toe. ‘Vind je dit een mooie jurk, liefje?’

Emma keek van Jo naar de jurk. ‘Ze zijn allemaal prachtig.’

‘Kom op, trek eerst eens wat aan.’ Victoria troonde haar mee naar de paskamer en hing de hanger van de zwarte jurk aan een metalen haak. ‘Deze staat je vast schitterend. Roep maar als je hulp nodig hebt om hem aan te trekken.’ Ze deed de deur achter zich dicht.

Met een zucht draaide Emma haar haar in een knot en zette die vast met het elastiekje om haar pols.

Oké. Vooruit. Jurk nummer één. Eerst trok ze hem aan zonder haar beha uit te doen, maar dat was niets. Dus de beha ging uit. De jurk was veel lager uitgesneden dan ze prettig vond. Ze zag er goed uit, dat wel, maar voor haar was die prijsuitreiking gewoon werk, en daar was deze jurk echt niet gepast voor.

Net toen ze haar hand uitstak naar de rits om zich weer om te kleden zonder de jurk aan Jo en Victoria te laten zien, werd er aangeklopt. ‘Heb je hulp nodig, lieverd?’ wilde Victoria weten.

‘Nee,’ zei Emma. ‘Nee... Het gaat wel.’

Het was dus geen optie om de jurk niet aan hen te showen. Het was even flink persen om de onderkant van de prinsessenrok door de deuropening van de paskamer heen te krijgen. Victoria slaakte verrukte kreetjes en begeleidde Emma naar de spiegels. Jo, die op de bank was gaan zitten, keek op van haar telefoon en wendde meteen haar blik weer af. Het liefst had Emma haar hand voor haar borst geslagen. Ze voelde zich veel te bloot.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Victoria.

Emma bekeek zichzelf in de drie spiegels waarvoor Victoria haar had neergezet. ‘Hij is, eh... een beetje laag uitgesneden?’ Ze slikte. ‘Niet dat er iets mis is met een diep decolleté, hoor. Er is niets slechts aan, of zo. Alleen past het niet bij me, snap je? Ik ben gewoon... Ik ben niet zo...’

Victoria schoot in de lach. ‘Oké, Jo, je had gelijk. Alleen jurken met een minder diep décolleté.’

Via de spiegel keek Emma naar Jo.

Die had haar blik nog steeds op haar telefoon gericht, maar stak één hand op. ‘Ik heb altijd gelijk, V.’

Nog steeds grinnikend sloeg Victoria haar ogen ten hemel. ‘Oké, dan gaan we verder met de volgende.’ Ze duwde haar de rode jurk in de armen. ‘En er schiet me net nog een jurk te binnen die je misschien wel mooi vindt. Een momentje.’

Toen Victoria weg was, liep Emma weer naar de paskamer. Terwijl ze probeerde de rits los te krijgen, viel haar blik op het prijskaartje. Zonder erbij na te denken deed ze de deur van de paskamer open. ‘Jo,’ siste ze. Normaal gesproken sprak ze haar baas niet bij haar voornaam aan, maar dit was een noodgeval.

Kennelijk klonk de paniek duidelijk door in haar stem, want Jo stond binnen een halve tel naast haar. ‘Wat?’

‘Die jurk kost vijfduizend dollar,’ fluisterde Emma. Ze wilde niet dat Victoria of de rest van het personeel door zou hebben dat ze niet eens rijk genoeg was om deze kleren te mogen pàssen.

Jo slaakte een zucht. ‘Geen wonder dat Victoria die jurk voor je heeft uitgezocht. Ze werkt op commissiebasis.’

‘Ik kan me dit niet veroorloven.’

‘Ach, je hoeft hem toch niet te kopen. En hij past niet bij je.’

Daar had ze gelijk in, maar toch voelde Emma zich niet prettig bij die opmerking. Ze rechtte haar rug. Hoewel haar baas zoals altijd hoge hakken droeg, was Emma een stuk langer. ‘Precies. Hij staat me niet.’

Jo’s mond vertrok zich tot een dunne streep. ‘Ik ben het niet gewend dat je naar complimentjes vist, mevrouw Kaplan,’ zei ze, ook al had Emma helemaal nergens naar willen vissen. ‘Je zei zelf dat hij te laag uitgesneden was.’

Maar kennelijk had Jo van tevoren ook al tegen Victoria gezegd dat die jurk niet geschikt was. Emma was blij dat haar baas haar goed genoeg kende om te weten dat ze zich op een evenement voor haar werk niet op haar gemak zou voelen in zo'n jurk. Niet dat ze zich ergens anders wél op haar gemak zou voelen in een jurk van vijfduizend dollar, hoe die er ook uitzag.

'Ik kan me ongeveer een kwart van dit bedrag veroorloven. Ik weet wel dat dit een dure winkel is, maar ze zullen toch wel iets goedkopers hebben?'

'Zoals ik al zei, jij hoeft hem niet te kopen.' Jo liep terug naar de bank en pakte haar telefoon er weer bij.

Emma bloosde toen tot haar doordrong wat ze bedoelde. 'Nee, mevrouw Jones. Dat kan ik echt niet aannemen.'

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Jo haar aan. 'Weet jij dan een andere manier om een geschikte outfit voor de SAG Awards te vinden? Kom op, Emma. Zo goed betaal ik je nou ook weer niet. Bryce Dallas Howard mag het dan geen probleem vinden om in een confectiejurk van Neiman Marcus op dit soort evenementen te verschijnen, maar dat wil nog niet zeggen dat ik mijn assistente er zo bij laat lopen.'

Met haar zwarte haar en nog zwartere kleding stak Jo nogal af tegen de crèmekleurige bank. Emma vroeg zich af wat zij naar de prijsuitreiking zou aantrekken. Op kantoor droeg ze meestal zwart of grijs. Eenvoudig, zonder poespas. Op evenementen kwam ze echter vaak verrassend uit de hoek. Er werd nog steeds nagepraat over de lichtblauwe strapless baljurk met zakken die ze jaren geleden naar de Emmy's had gedragen. Om naast Jo op de rode loper geen modderfiguur te slaan, zou Emma echt iets schitterends moeten zien te vinden.

'Waarom heb je die nog steeds aan?' vroeg Victoria toen ze terugkwam, met een koningsblauwe jurk over haar arm geslagen.

De kleur was zo spectaculair dat Emma's handen jeukten om hem aan te pakken. 'Ik kreeg de rits niet open.'

'Kon je haar niet even helpen?' mopperde Victoria tegen Jo. Ze hing de blauwe jurk bij de rest en liep naar Emma toe om haar uit de jurk te helpen.

'Die wil ik.' Emma wees naar de blauwe avondjurk. Nu hij opgehangen was, kon ze ook de hoge boothals zien, en de kleine sleep.

'Dan gaan we die na de rode passen.'

Emma kon haar ogen niet van de blauwe jurk afhouden. 'Maar ik vind hem zo mooi.'

Hoewel Victoria in de lach schoot, wisselde ze toch de jurken om.

Toen Emma de jurk van de hanger haalde, werd ze er nog verliefder op. De stof voelde zacht, glad en koel aan onder haar vingers. De rug was grotendeels bloot, op twee banen stof in de vorm van een X na. In de zijkant zat een blinde rits, zodat ze die zelf open en dicht kon doen. Ze streek met haar handen over haar heupen en kon een glimlach niet onderdrukken.

Op het moment dat ze de paskamer uit kwam, slaakte Victoria een verrukte kreet en staarde Jo haar aan. Ze staarde alleen maar en knipperde een paar keer met haar ogen.

Dat gaf Emma een machtig gevoel. Haar glimlach werd nog breder.

'O, lieverd, dit is 'm,' zei Victoria. 'En dan heb ik de achterkant nog niet eens gezien. Draai je eens om.'

Emma grinnikte. 'Laat ik eerst maar eens voor de spiegels gaan staan.'

De jurk zat haar als gegoten. Stralend bekeek ze zichzelf in de spiegel. Daarna draaide ze haar rug ernaartoe, en dat was nog beter. Zoveel blote huid liet ze normaal gesproken niet zien,

maar aangezien het geen decolleté was, zat ze er niet mee. Ze haalde de knot uit haar haar, zodat het in warrige golven over haar schouders viel.

Victoria float. ‘Wat vind je ervan?’

‘Ik vind hem prachtig.’

‘Jo?’

Via de spiegel keek Emma naar haar baas.

Die keek naar haar, maar van haar gezicht viel niets af te lezen. Tegen Victoria zei ze: ‘Ze heeft hoge hakken nodig.’

Emma moest een zucht onderdrukken. Ze wilde weten wat Jo van de jurk vond. Toch had ze gelijk, want de stof raakte de grond en zonder hakken zou ze erover struikelen.

‘Hij staat haar wel goed, toch?’ drong Victoria aan.

‘Als Emma zich er maar prettig in voelt.’

‘Aan jou heb je ook niks. Welke schoenmaat heb je, Emma? Ik ga zo een paar schoenen met hoge hakken voor je zoeken. Nog geen andere jurk aantrekken, hoor.’

‘Ik hoef geen andere jurk meer te passen. Deze wordt het.’

Victoria knikte. ‘Schoenmaat?’

‘Veertig,’ zei Emma, waarna Victoria wegglipte.

In haar haast om de jurk aan te trekken was Emma vergeten op het prijskaartje te kijken. Nu deed ze dat wel. Vijfentwintighonderd dollar. Relatief goedkoop, maar het bleef belachelijk veel geld voor een jurk die haar baas betaalde. Aan de andere kant had Jo ook belachelijk veel geld en kon ze daarmee doen wat ze wilde. Emma had geen reden om een chique jurk af te slaan en had al toegegeven dat ze deze graag wilde hebben. Toch zei ze: ‘Dit kan ik echt niet aannemen. Zo’n dure jurk, die ik maar één avond aan kan.’

Jo keek op. ‘Maak je daar nou maar niet druk om. Ik heb jou uitgenodigd. Daar hoef je dan toch niet zelf voor te betalen?’

‘Jo, ik...’ Emma zuchtte. Ze wilde deze jurk. Ze was zelfs niet meer zo nerveus voor de prijsuitreiking. In de winkel was het beter gegaan dan verwacht, misschien gold dat ook wel voor de prijsuitreiking zelf. Maar het idee dat Jo vijftienghonderd dollar aan haar zou uitgeven, bezorgde haar toch een onaangenaam gevoel in haar buik.

‘Wil je niet mee?’ vroeg Jo zacht, zonder haar aan te kijken.

Emma reageerde zonder te aarzelen, waarschijnlijk uit gewoonte omdat ze het Jo graag naar de zin maakte. ‘Jawel, alleen –’

‘Dat is dan geregeld. Deze jurk wordt het, toch? Hij is schitterend.’

Glimlachend knikte Emma. ‘Ja, baas.’

Ze kochten de jurk – nadat Emma een paar foto’s van zichzelf had gemaakt voor de spiegel – plus een paar schoenen met hoge hakken waarmee Emma het hele weekend zou moeten oefenen. Hoewel het pas halverwege de middag was, gaf Jo haar chauffeur Chloe opdracht om Emma bij haar auto in de parkeergarage af te zetten.

‘Ze zijn nog aan het draaien, mevrouw Jones. Moet ik niet naar de set?’

‘Ik denk dat ik het wel een paar uurtjes zonder je red. Zeker aangezien ik ook al beslag leg op je zondag. Die suite die je voor me hebt geboekt, waar ik me kan voorbereiden? Kom daar maar tussen tien en elf naartoe. Haar, make-up, juwelen – alles wordt geregeld. Je jurk wordt daarheen gestuurd, dus daar heb je verder geen omkijken naar.’

Emma had er nog niet eens bij stilgestaan dat ze zich klaar zou moeten maken. Ze beet op haar onderlip en knikte.

‘Morgen heb ik de Producers Guild Awards,’ zei Jo, ook al wist Emma dat natuurlijk al. ‘Daar ga ik niet de rode loper op,

en ik dacht dat de SAG's voor jou...' Ze aarzelde even. '... leuker zouden zijn. We zitten natuurlijk bij de cast, dus je zult je niet al te erg uit je element voelen.'

Want die jurk van vijftienghonderd dollar, haar kapsel, make-up en juwelen, allemaal op kosten van de baas, zouden natuurlijk zo vergeten zijn als ze bij mensen zat die ze kende. Eerlijk gezegd was ze liever naar de Producers Guild Awards gegaan, omdat ze daar ook zou kunnen netwerken, zonder over de rode loper te hoeven. Maar Jo had haar nodig bij de SAG's, dus ging ze naar de SAG's.

'Klinkt goed,' zei ze zacht. 'Tot dan.'

Ze bedankte Chloe en reed voor het eerst in jaren naar huis terwijl de opnames nog aan de gang waren.

Weer stuurde ze een berichtje naar haar zus, om te zeggen dat ze na sluitingstijd van de bakkerij langs moest komen met Cassius, de meest aajibare van haar drie rottweilers.

'Je weet toch dat Billie en Roz jaloers worden als je alleen Cassius uitnodigt?' zei Avery toen ze binnenkwam.

'Volgend weekend ga ik wel met alle drie wandelen om het goed te maken.' Emma gaf Cassius een aai en haar zus een knuffel.

Het was heerlijk om met Avery te knuffelen. Zelf beweerde ze dat dat kwam omdat ze dik was en dus lekker zacht. Dat kon Emma niet helemaal ontkennen, maar volgens haar had het ook iets te maken met de hoeveelheid liefde die Avery in haar knuffels stopte.

'Hoe was jouw dag?' vroeg Emma.

'Goed.' Avery liet haar sleutels op het tafeltje bij de deur vallen. 'Het was druk in de bakkerij. De tweeling was wild. Ik ben blij dat ik vanavond niet op ze hoef te letten. Gaan we iets te eten bestellen?'

‘Dat is al onderweg.’

‘Van dat ene tentje?’

‘Natuurlijk.’

‘Je bent een schat.’

‘Dat weet ik.’ Emma ging op de bank zitten en klopte op de zitting naast zich. ‘Mag ik dan op de bank met Cassius knuffelen?’

Avery schudde haar hoofd. ‘Cash mag niet op de bank, dat weet je.’

‘Wel als ik op hem pas,’ mompelde Emma.

‘Wat?’

‘O, niks.’ Toen Avery haar argwanend aankeek, moest ze lachen.

‘Laat ook maar.’ Haar zus plofte naast haar neer en deed het sjaaltje af dat ze in de bakkerij altijd om haar hoofd had. Met haar vingers woelde ze door haar schouderlange bruine haar. ‘En, gaan we zondag nog bij mij thuis naar de SAG’s kijken? Ik heb Dylan al ingeprent dat hij die avond voor de kinderen moet zorgen.’

Emma lachte nerveus. Waarom moest haar zus daar nou meteen over beginnen? ‘Nu je het zegt...’ Toen Avery haar met een schuin gehouden hoofd aankeek, besloot Emma er maar geen doekjes om te winden. ‘Jo heeft een buffer nodig, zodat ze niet aangesproken wordt op *Agent Silver*. Ik weet niet of je die column hebt gelezen waarin werd beweerd dat ze niet goed genoeg zou zijn om het script te schrijven, maar in elk geval heeft ze een buffer nodig. Dus neemt ze me mee naar de ceremonie.’

‘De ceremonie?’

‘De SAG Awards.’

Verbaasd keek Avery haar aan. ‘Ga je naar de SAG Awards?’

Emma knikte.

‘Wat gaaf!’

‘Is dat zo?’

‘Kom op, Em. Dat wordt hartstikke cool. Wel een beetje raar natuurlijk, omdat je met je baas gaat, terwijl... Ze heeft toch al vanaf haar tienertijd geen date meer meegenomen naar dat soort dingen?’

Meteen werd Emma knalrood. ‘Schei eens uit, ik ben haar date niet.’

‘Je weet heus wel wat ik bedoel.’ Avery keek haar doordringend aan. ‘Maar zo zal het natuurlijk wel overkomen.’

‘Dus omdat ze een vrouw meeneemt, denkt iedereen opeens dat ze lesbisch is? Iedereen die weet wie ik ben, weet ook dat ik haar assistente ben. En verder zal het niemand iets kunnen schelen.’

‘Als jij het zegt.’ Avery haalde haar schouders op. Daarna werden haar ogen groot. ‘Wat ga je aantrekken?’

Emma kromp in elkaar, want ze vond het nog steeds overdreven dat Jo haar jurk betaalde en wist zeker dat haar zus er ook zo over zou denken. ‘Eh... een jurk. Ik heb hem vandaag gehaald.’

‘Vandaag? Na je werk? Het is nog maar net zes uur geweest.’

‘Nee, vanmiddag al.’

‘Heeft Jo je een middag vrij gegeven om een jurk uit te zoeken?’

‘Niet helemaal.’ Met een zucht bedacht ze dat ze het maar beter gewoon kon zeggen. ‘Ik ben samen met Jo jurken gaan passen en zij heeft de jurk voor me gekocht.’

Avery staarde haar verbaasd aan.

Toch probeerde Emma het niet goed te praten, want Jo moest zelf weten waar ze haar geld aan besteedde. Bovendien had Jo gelijk: het zou onbeschoft zijn om Emma uit te nodigen en haar vervolgens op kosten te jagen. ‘Ik heb er foto’s van.’ Ze pakte haar telefoon van de salontafel. ‘Zij laat de jurk naar de suite

brengen waar we ons gaan omkleden, dus ik heb er verder geen omkijken naar.'

'Gaan jullie je dan ook samen voorbereiden?'

'Ja,' antwoordde Emma, nonchalanter dan ze zich voelde. 'Daar boekt ze altijd een suite voor. Het is wel zo logisch dat ik daar ook heen ga. Ik bedoel, weet ik veel hoe ik mijn haar en make-up moet doen voor zo'n evenement?'

'Hallo, zeg. Ze wil dat je haar meisje wordt.'

'Wat?'

'Echt wel.' Avery telde haar argumenten op haar vingers af. 'Ze koopt dure spullen voor je, gaat buiten werktijd met je om, pronkt met je in het openbaar.'

Emma pakte een sierkussen en sloeg haar zus ermee in haar gezicht. 'Dat slaat nergens op!'

'Vind je?'

'Ja! Mijn baas wil helemaal niet dat ik haar meisje word. Ze is vast niet eens lesbisch.'

'Dat ze niet officieel uit de kast is gekomen, wil nog niet zeggen -'

'Het zal wel.' Emma wuifde het weg. 'Jo's seksuele voorkeur doet nu niet ter zake. Ze heeft me uitgenodigd omdat ze geen zin heeft in mensen die haar naar de film vragen.'

'Misschien zou ze die film dan niet moeten maken.'

'Hé!' Emma vond het nog steeds pijnlijk dat in dat artikel werd beweerd dat Jo niet goed genoeg was voor *Agent Silver*. 'We weten nog niet eens of ze dat wel gaat doen.'

Cassius legde zijn kop op haar schoot, kennelijk geschrokken van hun harde stemmen.

Ze legde haar telefoon weer neer om hem achter zijn oren te krabben en voelde dat haar wangen rood waren.

'Jij zou echt wel haar meisje willen zijn,' merkte Avery op.

‘Aangezien je stilletjes verliefd op haar bent.’

Emma gaf het op en liet zich op de vloer zakken om eens goed met Cassius te kunnen knuffelen. Meteen kwam hij met zijn halve lichaamsgewicht op haar liggen. ‘Ik ben niet verliefd op haar.’

‘Toen je klein was, had je zo ongeveer een altaartje van haar op je kamer.’

‘Ik had foto’s van inspirerende vrouwen!’ wierp Emma tegen. ‘Maya Angelou hing er ook tussen. Of denk je soms dat ik ook verliefd op haar ben?’

Avery haalde haar schouders op. ‘Ik ben zelf wel een beetje verliefd op haar hersenen.’

‘Wat vindt je man daarvan?’

‘Hij heeft precies hetzelfde. Waarom denk je dat ik met hem getrouwd ben?’

‘Hoor eens, ik vind Jo inderdaad geweldig en briljant, maar dat is gewoon bewondering, geen verliefdheid. Dit had ik ook voor professor Allister op de universiteit.’

‘Of...’ Avery liet het woord een tijdje in de lucht hangen. ‘Je valt gewoon op oudere vrouwen.’

‘Echt niet.’

Avery trok een gezicht alsof ze er niks van geloofde.

Emma bleef Cassius over zijn buik aaien. ‘Het vrouwtje is een trut, weet je dat?’

‘Laat me die jurk maar eens zien,’ zei Avery. ‘Ik beloof dat ik je er niet meer mee zal plagen dat je verliefd bent op je baas.’

‘Het vrouwtje mag mijn jurk helemaal niet zien, vind je wel?’ zei Emma tegen Cassius. ‘Nee hoor, want ze is een stomme... Hé!’

Avery had Emma’s telefoon al van de bank gegrist. Met grote ogen keek ze naar het scherm. ‘Jeetje, Em.’

Emma legde haar kin op de kop van Cassius en probeerde

niet te blozen. ‘Niet verkeerd, hè?’

‘Emma, je ziet er fantastisch uit! O jee, kom je straks op tv? Moet je over de rode loper?’

‘Welnee, ik kom heus niet in beeld. Ze hebben alleen maar aandacht voor de sterren.’

‘Ja, maar als ze Jo in beeld nemen, sta jij vlak naast haar! Straks zie ik je echt nog.’

Emma kreeg het benauwd bij de gedachte aan al die camera’s die op haar gericht zouden zijn. Ze dacht aan haar puffers – een in haar tas, een naast haar bed – en vroeg zich af of ze er een mee zou kunnen nemen. Ze had geen enveloptasje of zoiets. Waar moest ze haar spullen laten? Wat nam je eigenlijk mee naar de SAG Awards? Ze was hier echt niet klaar voor.

‘Hé, het komt wel goed.’ Avery streek met haar hand over Emma’s arm. ‘Je komt hooguit in beeld wanneer Jo aankomt, toch? De beroemdheden gaan allemaal over de rode loper om op de foto te gaan, maar hun gasten gaan alleen mee als ze zelf ook beroemd zijn. Of de moeder van een ster, omdat dat schattig is. Jij wordt vast een andere kant op gedirigeerd, met de rest van het plebs.’

Ondanks alles vond Emma het wel lief dat Avery haar gerust probeerde te stellen. ‘In elk geval ben ik beroemder dan jij. Aan-gezien jij straks in een onesie op de bank zit te kijken.’

‘Touché.’

Ook al zouden er camera’s op haar gericht worden, het kwam wel goed. In Hollywood draaide alles om wie je kende. Dat ze Jo Jones kende, zou al handig zijn wanneer ze hogerop wilde komen, maar de publiciteit die een evenement als de SAG’s opleverde kon ook geen kwaad. Het zou best goed komen.